

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้กิจกรรมเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายที่มีต่อความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ผู้วิจัย	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม
ที่ปรึกษา	นางจินตนา สุขเจริญ
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุระหว่าง 3-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมความพร้อม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี จำนวน 1 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพัฒนาทางกาย 2) ชุดกิจกรรมเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย และ 3) แบบประเมินความสามารถความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังได้รับการจัดกิจกรรมพัฒนาทางกาย มีคะแนนการทดสอบความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลการทดสอบความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังได้รับการจัดกิจกรรมพัฒนาทางกาย เพิ่มขึ้นตามลำดับ

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้ชุดบัตรภาพที่มีต่อความสามารถการออกเสียง คำศัพท์ของเด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี (หน่วยบริการบ่อทอง) ปีการศึกษา 2562.
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวปรีชาภรณ์ ภู่มรินทร์
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางเกศินี สันจะโป๊ะ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดบัตรภาพในการพัฒนาความสามารถการออกเสียงคำ ของเด็กออทิสติก 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการออกเสียงคำศัพท์ของเด็กออทิสติก ก่อนและหลังการใช้ชุดบัตรภาพกลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กออทิสติกที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำศัพท์ และกำลังรับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี (หน่วยบริการบ่อทอง) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) ชุดบัตรภาพพัฒนาการออกเสียงคำ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ และ 3) แบบประเมินความสามารถการออกเสียงคำศัพท์ ใช้เวลาในการทดลอง 20 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวม 20 ครั้ง นำเสนอผลการวิจัยของนักเรียนคนที่ 1 และคนที่ 2 โดยใช้กราฟเส้นและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย

ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้ชุดบัตรภาพทำให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการด้านการออกเสียงคำสูงขึ้น
2. เด็กออทิสติกมีความสามารถการออกเสียงคำหลังการสอนโดยใช้ชุดบัตรภาพสูงกว่าก่อนการสอน

ชื่อเรื่อง	การศึกษา การพัฒนาทักษะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน เรื่องการสวมใส่กางเกงเอวยืด ของเด็กออทิสติก จากการสอนโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์งาน (Task Analysis)
ผู้วิจัย	นายการณัชภาส จันทร์สุข
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวทักษิณา ช่วยบำรุง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน เรื่องการสวมใส่กางเกงเอวยืด ของเด็กออทิสติก จากการสอนโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์งาน (Task Analysis) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย 1. แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เรื่อง การสวมใส่กางเกงเอวยืดด้วยตนเอง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์งาน (Task Analysis) จำนวน 4 แผน 2. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ ทักษะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันด้านการแต่งกายเรื่องการสวมใส่กางเกงเอวยืด ก่อนและหลังการเรียนการสอน ด้วยแผนการสอนรายบุคคลกรณีศึกษา 3. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ ทักษะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน ด้านการแต่งกายเรื่อง การสวมใส่กางเกงเอวยืด ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนจะรับการสอนจนกระทั่งปฏิบัติตนในการสวมใส่กางเกงเอวยืดได้เอง โดยการกระตุ้นเตือนในบางขั้นตอนได้สำเร็จ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์งาน (Task Analysis) จะช่วยลดความผิดพลาดของการปฏิบัติตน ในการสวมใส่กางเกงเอวยืดได้เอง โดยผู้สอนจะให้การช่วยเหลืออย่างเต็มรูปแบบ คือ ระดับที่ 1 โดยการชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมกับการจับมือให้เด็กทำจากนั้นผู้สอนจะค่อยๆลดการให้ความช่วยเหลือลงตามลำดับ และในขณะเดียวกันหากเด็กสามารถทำขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งได้เองผู้สอนก็จะลดการให้ความช่วยเหลือในขั้นตอนนั้นด้วย

จากการสังเกต ขณะการลดความช่วยเหลือลงตามลำดับนั้นเมื่อผู้สอนเริ่มลดความช่วยเหลือลงเป็นการให้ความช่วยเหลือในระดับที่ 3 คือ ชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมกับการประคองที่มือเด็กด้วยนิ้วมือ 1 นิ้ว และเด็กสามารถใช้มืออีกข้างหนึ่งจับขอบกางเกงให้อยู่กับที่ได้แล้ว จะเป็นสัญญาณแสดงให้เห็นว่าเด็กเริ่มสามารถที่จะสวมใส่กางเกงเอวยืดได้เอง อีกทั้งผู้เรียนจะได้รับแรงเสริมด้วย คำชมว่า เก่งมาก พร้อมทั้งแตะที่ไหล่เบา ๆ ทุกครั้ง ที่สามารถปฏิบัติตนในการสวมใส่กางเกงเอวยืดได้เอง

โดยจะเห็นได้ว่าจากเดิม ที่ผู้รับการสอนไม่มีทักษะด้านความสามารถสวมใส่กางเกงเอวยืดด้วยตนเองมาก่อน แต่เมื่อได้รับการสอนทำให้ผู้รับการสอนเกิดทักษะดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง จึงสันนิษฐานได้ว่า การสอนโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์งาน (Task Analysis) เป็นวิธีสอนที่ทำให้เกิดความสามารถสวมใส่กางเกงเอวยืดด้วยตนเอง

หัวข้อการศึกษา	การศึกษาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI เรื่องการนับจำนวนตัวเลข 1-10 เพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ห้องเตรียมความพร้อม 5 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวภัทรวรรณ สนวนันท์
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนCAI เรื่อง การนับจำนวนเลข 1-10 เพื่อพัฒนาทางสติปัญญาหรือการเตรียมพร้อมทางวิชาการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน จากการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนCAI เรื่อง การนับจำนวนเลข 1-10

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนห้องเตรียมความพร้อม 5 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนCAI เรื่อง การนับจำนวนเลข 1-10 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนCAI เรื่อง การนับจำนวนเลข 1-10 เพื่อพัฒนาทางสติปัญญาหรือการเตรียมพร้อมทางวิชาการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดีมากและด้านเทคนิคมีคุณภาพอยู่ในระดับดีและมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80/80 2)เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนรู้การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนCAI เรื่อง การนับจำนวนเลข 1-10 เพื่อพัฒนาทางสติปัญญาหรือการเตรียมพร้อมทางวิชาการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ห้องเตรียมความพร้อม 5 หลังการทดลองเด็กที่มีความสามารถสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนCAI เรื่อง การนับจำนวนตัวเลข 1-10 ก่อนการสอน ทำได้ 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 30 และหลังการสอนทำได้ 39 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78 มีความก้าวหน้าเท่ากับ 24

ชื่อเรื่อง	การใช้กิจกรรมการร้อยในการพัฒนาความสามารถทางทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ผู้วิจัย	นางพัชชานันท์ หอรุ่งเรืองชัย
ที่ปรึกษา	ผู้อำนวยการทักษิณา ช่วยบำรุง
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการฝึกทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก โดยใช้กิจกรรมการร้อย กลุ่มเป้าหมาย เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มีอายุระหว่าง ๕ ถึง ๗ ปี จากห้องเรียนเตรียมความพร้อม ๓ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา ๒๕๖๒ ได้มาโดยวิธีเจาะจง จำนวน ๑ คน จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มี ๓ ชนิด คือกิจกรรมการร้อย ประกอบด้วย การร้อยลูกปัด การร้อยหลอดกาแฟ การร้อยห่วงโซ่ แผนการสอนแบบทดสอบความสามารถทางทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก ผลการวิจัยพบว่า เด็กนักเรียนสามารถการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมการร้อย สูงขึ้น ตามคะแนนของกลุ่มเป้าหมาย ร้อยละ ๗๙ มีระดับคุณภาพ ๔ แปลคุณภาพ คือ ดีมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ผลการสังเกต การใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กนักเรียน หลังจากการทำการวิจัยแล้วในปัจจุบัน เด็กนักเรียนมีทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กสามารถระบบ

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะ การบวกเลข ผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสุขภาพ ระดับชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กเจ็บป่วยเรื้อรังโรงพยาบาลชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาววาสนา วิลัยเกษ
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวศตพร ประสงค์ศิลป์

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การบวกเลขผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กเจ็บป่วยเรื้อรังโรงพยาบาลชลบุรี ปีการศึกษา 2562 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 6 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 44) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 44) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี 3 ชนิด คือ 1). แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกเลขผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ระดับชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 2.) แบบฝึกทักษะเรื่อง การบวกเลขผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 ชุด 3). แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบวกเลขผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูล 1) หาค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบ โดยหาค่าเฉลี่ย เพื่อดูค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Index of Item Objective congruence) 2) หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีการของ แบรินแนน (Brennan) 3) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีของโลเวท (Lovett) 4) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test (Dependent Samples)

สรุปผลการวิจัย ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์เรื่อง 1) คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการบวกเลขผลลัพธ์ไม่เกิน 20 ชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนเฉลี่ย โดยรวมเท่ากับ 4.83 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 48.3 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.16 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 91.6

ชื่อเรื่องการศึกษาค้นคว้า	การพัฒนาทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการ เรื่อง ค่าของจำนวนนับ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเตรียมความพร้อมที่มารับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขต การศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี โดยใช้ชุดกิจกรรมค่าของจำนวนนับ ๑-๑๐
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวรัตนภรณ์ พุมมา
ปีการศึกษา	๒๕๖๒
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ๑. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมค่าของจำนวนนับ ๑-๑๐ และ ๒. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการก่อน-หลัง การใช้ ชุดกิจกรรมค่าของจำนวนนับ ๑-๑๐ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ ๖ ปี เพศชาย ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี จำนวน ๑ คน ซึ่งจากการประชุมคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๑ ซึ่งประกอบด้วย ผู้อำนวยการ ผู้ปกครอง ครูประจำชั้นเดิมของนักเรียน ครูการศึกษาพิเศษ นักกายภาพบำบัด และผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีข้อจำกัดในทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการ เรื่องค่าของจำนวนนับ และเป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่จะได้รับการส่งต่อไปยังโรงเรียนเฉพาะความพิการ เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้รายบุคคล (IIP) ที่ใช้ชุดกิจกรรมค่าของจำนวนนับ ๑-๑๐ แบบบันทึกพฤติกรรมนักเรียนแบบทดสอบ และภาพกิจกรรม ดำเนินการวิจัยตามแบบวิจัยกลุ่มเดียว วัดก่อนเรียนและหลังเรียน (One-Group Pretest-Posttest Design) เนื่องจากมีนักเรียนห้องเดียว ทำการบันทึกพฤติกรรมสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ การหาผลรวมของคะแนนทั้งหมด ($\sum X$), ร้อยละ (%) และค่าเฉลี่ย (\bar{X}) โดยแสดงผลการศึกษาด้วยแผนภูมิแท่ง

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มารับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี ระดับเตรียมความพร้อม มีความสามารถในทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการ เรื่อง ค่าของจำนวนนับ เพิ่มขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมค่าของจำนวนนับ ๑-๑๐ โดยมีคะแนนพฤติกรรมก่อนได้รับการพัฒนา มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๑.๐๘ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๖ คะแนน พฤติกรรมหลังได้รับการพัฒนา มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๔.๓๔ คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๘ คะแนนเปรียบเทียบความสามารถเฉลี่ยก่อนและหลังการพัฒนา มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๖ คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเพื่อลดภาวะไม่อยู่นิ่งของเด็กออทิสติก
ผู้วิจัย	นางสาวลีลาวดี เสมสมบูรณ์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดภาวะไม่อยู่นิ่งในเด็กออทิสติกเพศหญิง อายุ 7 ปี จำนวน 1 คน ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย ผู้ศึกษาใช้แผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ ABA Design ใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของการลุกออกจากที่ของกรณีศึกษาในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน และขณะทำกิจกรรมการนั่งโต๊ะเรียนในห้องเรียน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงในรูปของตารางความถี่ และแผนสถิติรวมทั้งสรุปผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์แบบกราฟเส้น แสดงค่าเฉลี่ยของความถี่และการเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ยในแต่ละระยะของการทดลอง

ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ใน 10 นาทีแรก มีค่าเฉลี่ยลดลงจาก 4.5 เป็น 0.5 และขณะทำกิจกรรมการนั่งโต๊ะเรียนในห้องเรียนใน 10 นาทีแรกจาก 4.7 เป็น 0.3 ดังนั้นจึงสามารถสรุปผลการศึกษานี้ได้ว่ากิจกรรมการออกกำลังกายช่วยลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของเด็กออทิสติกได้

หัวข้อการศึกษา	การพัฒนาทักษะกล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมการปั้นดินน้ำมัน ระดับเตรียมความพร้อม ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวร่มฟ้า บุ่งทอง
ที่ปรึกษา	นางสาวภัทรวรรณ สนวนันท์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถของกล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาช่วงอายุ 5 - 6 ปี หลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการร้อยลูกปัด 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะความสามารถของกล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาช่วงอายุ 5 - 6 ปี ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการปั้นดินน้ำมัน กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเตรียมความพร้อม และกำลังรับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) กิจกรรมการปั้นดินน้ำมัน 2) แผนการจัดการเรียนรู้ และ 3) แบบประเมินความสามารถใช้กล้ามเนื้อเล็ก ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 2 ครั้ง ครั้งๆ ละ 20 นาที รวม 48 ครั้ง

นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้ข้อมูลตาราง และแผนภูมิแท่งแสดงผลการพัฒนาของกลุ่มเป้าหมาย

ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้กิจกรรมการปั้นดินน้ำมัน ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเตรียมความพร้อมมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กอยู่ในระดับดีมาก
2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก หลังการสอนด้วยเด็กกิจกรรมการปั้นดินน้ำมัน สูงกว่าก่อนการทดลอง

หัวข้อการศึกษา การศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะปล่องสีต่อทักษะการรับรู้เรื่องสีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในชั้นเรียน

ชื่อผู้วิจัย นางสาวปัทมา แซ่ชิง

ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

จากการวิจัยผลของการใช้การใช้ชุดฝึกทักษะปล่องสีต่อทักษะการรับรู้เรื่องสีของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในชั้นเรียน จากเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มารับบริการในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ห้องเรียนเตรียมความพร้อม 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน ที่มีปัญหาการรับรู้เรื่องสี ได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ ชุดฝึกทักษะปล่องสี และแบบประเมินผลการเรียนรู้การใช้ชุดฝึกทักษะปล่องสี ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวม 10 ครั้ง นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของเป้าหมาย ผลการศึกษาพบว่าการใช้ชุดฝึกทักษะปล่องสีทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีพัฒนาการในทักษะการรับรู้เรื่องสีดีขึ้น และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีพัฒนาการการรับรู้เรื่องสีหลังการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะปล่องสีสูงกว่าก่อนการสอน

ชื่อเรื่อง	การศึกษาพฤติกรรมซ้ำๆของเด็กออทิสติก อายุ 6-10 ปี จากการใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมการเคลื่อนไหว
ผู้วิจัย	นายปรีชา ศรีโยธี
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวภัทรวรรณ สนวนันท์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยการใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมซ้ำๆของเด็กออทิสติกห้องออทิสติกเฟรนด์ลีรูม1 กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กออทิสติกระดับขั้นเตรียมความพร้อม เด็กจำนวน 2 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการแผนการสอนโปรแกรมปรับพฤติกรรมซ้ำๆกิจกรรมการเคลื่อนไหวโดยใช้อุปกรณ์การวิจัย ดังนี้ 1) การเดินเร็วบนลู่วิ่งไฟฟ้า 2) การกระโดดบนแป้นกระโดดแทรมโพลีน (Trampoline) 3) การเดินข้ามราวไม้ 4) การทรงตัวบนไม้กระดานทรงตัว

ผลการวิจัย พบว่า

นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ลักษณะพฤติกรรมซ้ำๆ คือเดินเขย่งเท้า ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในขณะที่เด็กอยู่ในท่ายืนหรือเดิน เด็กมีพฤติกรรมในลักษณะเขย่งเท้าบ่อยๆ เด็กมีพฤติกรรมในลักษณะเดียวกัน แต่อยู่ในท่าเดิน เด็กจะยกเท้าทั้งสองข้าง เด็กจะยกเท้าขึ้นแล้วเดินไปด้านหน้า เมื่อได้รับการสอนโดยใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหว ทำให้พฤติกรรมซ้ำๆ ในระยะ B มีทิศทางที่ลดลงทันทีทันใด แต่เมื่อหยุดใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรม กิจกรรมการเคลื่อนไหวในระยะ A2 พฤติกรรมมีแนวโน้ม ที่จะสูงขึ้น แต่เมื่อกลับมาใช้โปรแกรมปรับ พฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหวอีกครั้งในระยะ B2 พฤติกรรมซ้ำๆกลับมีทิศทางลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากโปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหว เป็นโปรแกรมที่มีประสิทธิภาพทำให้นักเรียนที่คนที่ 1 มีพฤติกรรมซ้ำๆ ลดลงร้อยละ 33.77 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับพอใช้

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ลักษณะพฤติกรรมซ้ำๆ คือการการหมุนตัว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เด็กใช้ขาทั้งสองข้างยกเองขึ้นแล้วหมุนตัวไปรอบๆซ้ำๆ บ่อยๆ ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงของอารมณ์ใดก็ตาม แต่ถ้าในช่วงอารมณ์ที่ตื่นเต้น สนุก หงุดหงิดจะมีการกีดที่มีอ และเขาของตัวเองเวลานั่ง เมื่อได้รับการสอนโดยใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหวทำให้พฤติกรรมซ้ำๆ ในระยะ B มีทิศทางที่ลดลงทันทีทันใด แต่เมื่อหยุดใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหวในระยะ A2 พฤติกรรมมีแนวโน้ม ที่จะสูงขึ้น แต่เมื่อกลับมาใช้โปรแกรมปรับ พฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหวอีกครั้งในระยะ B2 พฤติกรรมซ้ำๆกลับมีทิศทางลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากโปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหว เป็นโปรแกรมที่มี ประสิทธิภาพทำให้นักเรียนที่คนที่ 2 มีพฤติกรรมซ้ำๆ ลดลงร้อยละ 46.98 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง

หัวข้อการศึกษา ผลการใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี

ชื่อผู้วิจัย นางสาวบุพผาวลัย ยานิพันธ์

ที่ปรึกษา นางสาวทักษิณา ช่วยบำรุง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการฟังและการพูดก่อนและหลังการสอนโดยใช้นิทานภาพ กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี อายุพัฒนาการ 2-3 ปี อายุจริง 4 ปี เลือกแบบเจาะจง จากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ที่มีปัญหาทางการฟังและการพูด และได้คะแนนจากแบบประเมินความสามารถพื้นฐานที่มีระดับคะแนน 1 คือ ทำไม่ได้เลย จากแบบความสามารถพื้นฐานที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี พัฒนาขึ้นจำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) นิทานภาพ 2) แบบแบบสังเกตการฟังและการพูด ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งๆ ละ 30 นาที รวม 10 ครั้ง นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย ผลการศึกษาพบว่า ทักษะการฟังและการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาดีขึ้น

หัวข้อการศึกษา	การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 เพื่อ พัฒนาทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการของนักเรียนห้องเรียนเตรียม ส่งต่อ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวธัญรัตน์ รัตนวิจารณ์
ที่ปรึกษา	นางสาวภัทรวรรณ สนวนันท์

บทคัดย่อ

การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 เพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการของนักเรียนห้องเรียนเตรียมส่งต่อ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี เป็นเพศหญิง จำนวน 1 คน เลือกแบบเจาะจง ทำการทดลองเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 คือก่อนใช้ 1 ครั้งๆละ 30 นาที ระยะที่ 2 ระหว่างใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 ระยะเวลา 2 สัปดาห์ละ 5 วันๆละ 30 นาที ระยะที่ 3 หลังใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 ระยะเวลา 1 วัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 และแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยใช้วิธีการทดลองเป็นรายกรณี โดยให้ผู้เรียนได้ทำการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการทดลอง 10 ครั้งๆละ 30 นาที สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยและร้อยละ

ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

ประสิทธิภาพการศึกษาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เรื่อง การบวกจำนวนเต็มไม่เกิน 10 เพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาหรือการเตรียมความพร้อมทางวิชาการของนักเรียนห้องเรียนเตรียมส่งต่อ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรีทดสอบก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 47.50 แบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.50 โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 40.00

ชื่อเรื่อง ศึกษาการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการช่วยเหลือเด็กพิการรุนแรงช่วง
 ระยะแรกที่บ้าน

ผู้วิจัย นางสาวซัลมา มูแกม

ปีการศึกษา 2562

ที่ปรึกษางานวิจัย

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการมีส่วนร่วมและศึกษาปัญหาอุปสรรค การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มที่บ้านในเด็กพิการรุนแรง โดยเลือกกลุ่ม ตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 1 ครอบครัว ซึ่งมีบุตรประเภทพิการซ้อน โดยมีการดูแลที่แตกต่างกันออกไป ครอบครัวดังกล่าวมารับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยทำการเก็บข้อมูลจากการสอบถาม และสังเกตจากการปฏิบัติ ตลอดจนบุคคลากรที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ซึ่งประกอบไปด้วย นักกายภาพบำบัด และ ครูการศึกษาพิเศษ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาตามกรอบแนวคิดการมีส่วนร่วมที่ได้ กำหนดไว้ทั้ง 4 ขั้นตอน คือ (1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (2) การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (3) การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า

ขั้นตอนที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเด็กพิการรุนแรงช่วงระยะแรกที่บ้านจาก มากไปน้อยตามลำดับ คือ (2) การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (3) การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผลส่วนปัญหาและอุปสรรคพบว่าสาเหตุจากการที่ครอบครัวมีข้อจำกัดในการนำความรู้ไปพัฒนาเด็กที่มีความพิการ มีการขาดความต่อเนื่องในการประเมินผลพัฒนาการของเด็ก และมีความคาดหวังสูงกว่าศักยภาพของเด็ก เนื่องด้วยครอบครัวมีปัญหาด้านภาระงานและเวลา

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
 เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่อง	ผลการใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame ที่มีต่อความสามารถในการยืนทรงตัว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวจิราวรรณ จันทร์ดียศ
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame ที่มีต่อความสามารถในการยืนทรงตัว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี และ 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถในการยืนทรงตัว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ก่อนและหลังการใช้อุปกรณ์ อุปกรณ์ Stand with walking frame สัปดาห์ที่ 6 เพศชาย อายุ 5 ปี จำนวน 1 คน ใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ อุปกรณ์ Stand with walking frame เป็นสื่อที่ผลิตขึ้นเพื่อส่งเสริมทักษะจำเป็นเฉพาะสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ พัฒนาความสามารถในการยืนทรงตัว และแบบบันทึกผลหลังการฝึกกิจกรรม ใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินตามแบบประเมินทักษะจำเป็นเฉพาะสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ ตามหลักสูตรการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ระดับคะแนนพัฒนาการก่อนและหลังการใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame มาวิเคราะห์ผลต่าง ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาพบว่า

- 1) ผลการใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame ทำให้ความสามารถในการยืนทรงตัวเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง 6 สัปดาห์
- 2) กรณีศึกษามีคะแนนความสามารถเฉลี่ยหลังมีค่าเท่ากับ 4 คะแนนซึ่งมีค่าสูงกว่าก่อน

ใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame ที่มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน และนำมาเปรียบเทียบเป็นร้อยละพบว่าคะแนนความสามารถในการยืนทรงตัว หลังการใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame มีคะแนนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนใช้อุปกรณ์ Stand with walking frame ที่ส่งเสริมทักษะจำเป็นเฉพาะสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ พัฒนาความสามารถในการยืนทรงตัว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวหรือสุขภาพ คิดเป็นร้อยละ

หัวข้อการศึกษา	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมต้นไม้แยกสีเพื่อพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างและตา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ห้องเตรียมความพร้อม ศูนย์การศึกษา พิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวพัชรี โคจร
ที่ปรึกษา	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและศึกษาความสามารถการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตา ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นเรียนเตรียมความพร้อม 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย กิจกรรมส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตา จำนวน 1 กิจกรรม ใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน กิจกรรมละ 30 นาที ต่อ 1 วัน ต่อ 1 กิจกรรม และกิจกรรมการทดสอบ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรม ที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตามาเทียบกับเกณฑ์ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย

ผลการศึกษาพบว่า

1. การศึกษาผลการใช้กิจกรรมต้นไม้แยกสีที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่พัฒนาขึ้น จำนวน 1 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมต้นไม้แยกสี มีความเหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน
2. หลังจากใช้กิจกรรมต้นไม้แยกสีที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตา คะแนนหลังการใช้กิจกรรมสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม

ชื่อเรื่อง	การศึกษาความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ โดยใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย
ผู้วิจัย	นางสาวอรพรรณ กุดแกลง
ที่ปรึกษา	ผอ.ทักษิณา ช่วยบำรุง
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ โดยใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย กลุ่มเป้าหมาย เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ อายุ 7 ปี ที่รับบริการที่ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี จำนวน 1 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล แผนการจัดการเรียนรู้ การใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่โดยใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย และแบบประเมินการเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ หลังการใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงขึ้น

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้กิจกรรมการปั้นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ)
ผู้วิจัย	นายฉัตรมงคล วรรณธงชัย
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางสาววันสุรีย์ สุวรรณพงษ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาถึงผลของการใช้กิจกรรมการปั้นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการปั้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ที่รับบริการของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก โดยใช้กิจกรรมการปั้นสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) และแบบประเมินทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ของ มารีน ฟรอสติก (Marianne Frostig, 1966) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ผลการวิจัย พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการปั้น จำนวน 10 แผน แล้วทดสอบด้วยแบบทดสอบการรับรู้ทางสายตาสองมารีน ฟรอสติก ด้านสหสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ พบว่า เมื่อเด็กได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการปั้น ทำให้มีคะแนนทดสอบสูงขึ้นทุกสัปดาห์ แสดงว่ากิจกรรมการปั้นและแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผน สามารถพัฒนาทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ได้และกิจกรรมการปั้นเป็นการฝึกให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อ ความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออก การกระตุ้นให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อด้านประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาเป็นสิ่งสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรณิ อยู่คง (2547) ได้ศึกษาความสามารถของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการปั้น พบว่า ความสามารถของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยก่อนทำกิจกรรมการปั้นอยู่ในระดับต่ำและหลังการทดลองเปลี่ยนเป็นระดับสูง และระดับของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยหลังทำกิจกรรมการปั้นสูงขึ้นกว่าก่อนทำกิจกรรมการปั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

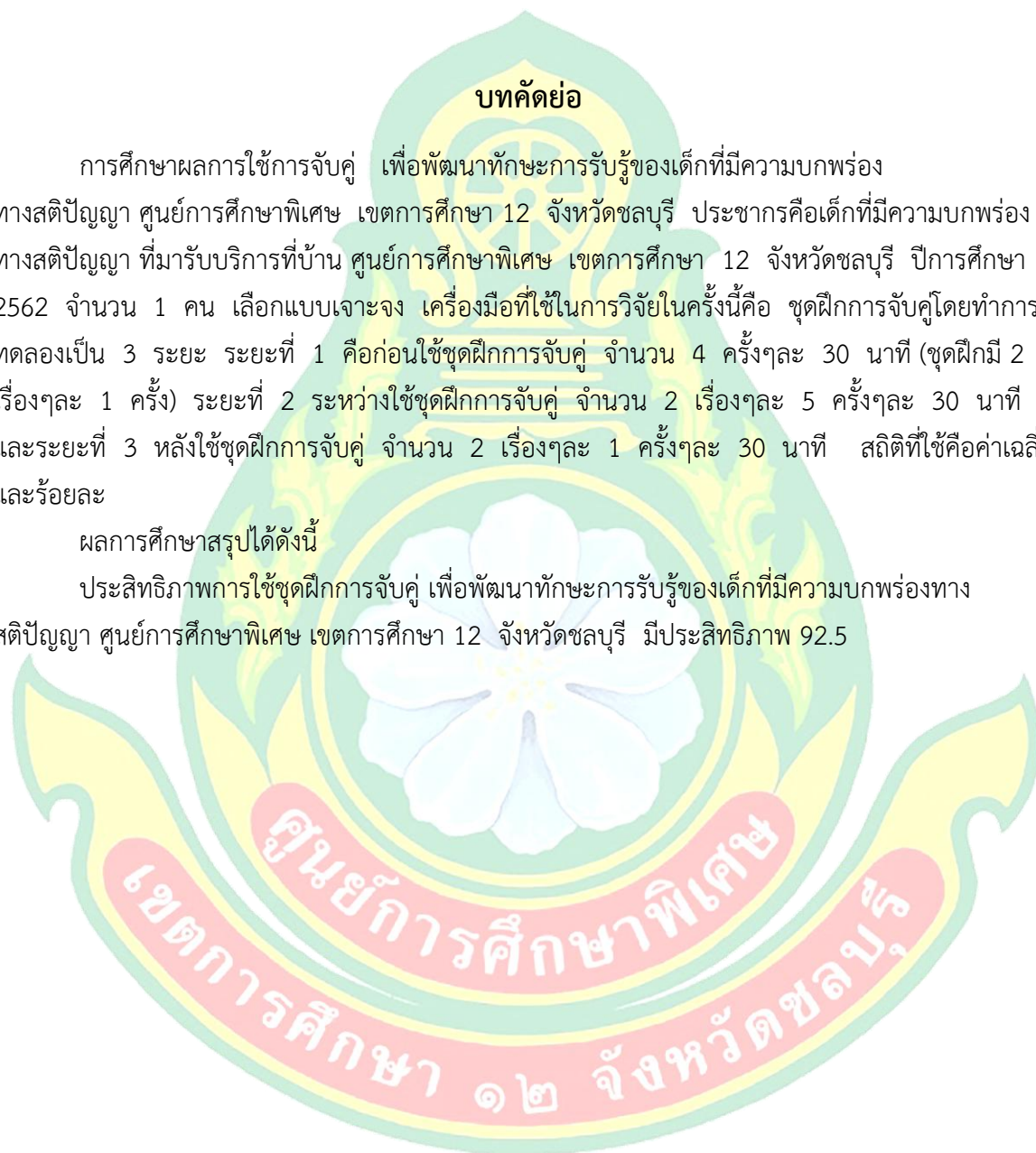
ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้สื่อการจับคู่ เพื่อพัฒนาทักษะการรับรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวภัทราพร พรหมกุล
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางสาวภัทรวรรณ สนวนันท์

บทคัดย่อ

การศึกษาผลการใช้การจับคู่ เพื่อพัฒนาทักษะการรับรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ประชากรคือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มารับบริการที่บ้าน ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน เลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ ชุดฝึกการจับคู่โดยทำการทดลองเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 คือก่อนใช้ชุดฝึกการจับคู่ จำนวน 4 ครั้งๆละ 30 นาที (ชุดฝึกมี 2 เรื่องๆละ 1 ครั้ง) ระยะที่ 2 ระหว่างใช้ชุดฝึกการจับคู่ จำนวน 2 เรื่องๆละ 5 ครั้งๆละ 30 นาที และระยะที่ 3 หลังใช้ชุดฝึกการจับคู่ จำนวน 2 เรื่องๆละ 1 ครั้งๆละ 30 นาที สถิติที่ใช้คือค่าเฉลี่ยและร้อยละ

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

ประสิทธิภาพการใช้ชุดฝึกการจับคู่ เพื่อพัฒนาทักษะการรับรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี มีประสิทธิภาพ 92.5

ชื่อเรื่อง	การศึกษาความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กออทิสติกโดยใช้กิจกรรมฝึก สมรรถภาพทางกาย
ผู้วิจัย	นายกฤตเมธ จุมนิย์
ที่ปรึกษา	นางสาวทักษิณา ช่วยบำรุง
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กออทิสติกโดยใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย กลุ่มเป้าหมาย เป็นเด็กออทิสติก อายุ 6 ปี ในห้องเรียนออทิสติกเฟรนลี่รวม 3 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี จำนวน 1 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล แผนการจัดการเรียนรู้การใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่โดยใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย และแบบประเมินการเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กออทิสติก หลังการใช้กิจกรรมฝึกสมรรถภาพทางกาย มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงขึ้น

หัวข้อการศึกษา	ผลของการใช้ชุดฝึกทักษะสื่อการเรียนรู้ การรับรู้เรื่องสี ในเด็กออทิสติก ระดับเตรียมความพร้อมของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวศุภรัตน์ เม่นขาว
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางสาวภัทรวรรณ สนวนันท์ ตำแหน่ง ครู คศ.๑

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้แบบอิสระครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ผลของการใช้ชุดฝึกทักษะสื่อการเรียนรู้ การรับรู้เรื่องสี ในเด็กออทิสติก ระดับเตรียมความพร้อมของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1 แผนการสอนเฉพาะบุคคล IIP เรื่อง สี จำนวน 5 แผน โดยเวลาในการสอน 60 นาที รวมทั้งสิ้น 5 ครั้ง 2 แบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน ผู้ศึกษานำเสนอข้อมูลในรูปแบบต่างร่างประกอบความเรียงและบรรยายพฤติกรรม ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามีสมารถในการทำกิจกรรมและรู้จักสีเพิ่มมากขึ้นหลังได้รับการสอน

ชื่อเรื่อง	ผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาในการเตรียมความพร้อมทางวิชาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสุขภาพศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางเพ็ญจันทร์ สีโรจน์ธำรงค์
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	วาสนา วิลัยเกษ

บทคัดย่อ

การทำวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาในการเตรียมความพร้อมทางวิชาการเรื่อง ร่างกายของเรา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเตรียมความพร้อมทางวิชาการเรื่องร่างกายของเราที่มีความสามารถในการสื่อสารเพื่อขึ้นบอกส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และสามารถสื่อสารขึ้นบอกความต้องการเบื้องต้นได้ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการขึ้นบอกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสุขภาพ ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเตรียมความพร้อมทางวิชาการด้านร่างกายของเราของเด็กระดับเตรียมความพร้อม และเพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะทางวิชาการให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นเตรียมความพร้อม ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คนซึ่งได้มาโดยการเลือกสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน แบบสังเกตการทำกิจกรรม จากชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาในการเตรียมความพร้อมทางวิชาการเรื่อง ร่างกายของเรา จำนวน 4 ชุด จำนวนชุดละ 5 ข้อ แบบแผนการทดลองใช้แบบกลุ่มเดียว (One Group Pre-test Post-test Design) สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

4.1 การใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาในการเตรียมความพร้อมทางวิชาการเรื่องร่างกายของเรา ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสุขภาพ ของศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี มีพัฒนาการในการบอกหน้าที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายดีขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 0.25 และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน 4.5 เมื่อนำคะแนนมาเปรียบเทียบพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4.2 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการพัฒนาทักษะทางสติปัญญาในการเตรียมความพร้อมทางวิชาการเรื่องร่างกายของเรา ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี มีประสิทธิภาพ 0.25 /4.5 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้

ชื่อเรื่อง	ผลการพัฒนาทักษะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันการแต่งกาย สวม-ถอดเสื้อยืดโดยใช้วิธีการสอนลูกโซ้ย้อนกลับของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวภาณุมาศ กัดปิ่น
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

ศึกษาการพัฒนาทักษะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันการแต่งกาย สวม-ถอดเสื้อยืดโดยใช้วิธีการสอนลูกโซ้ย้อนกลับของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ไม่มีปัญหาด้านสุขภาพ ศึกษาอยู่ในห้องเรียนเรียนเตรียมความพร้อม 2 ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยการเลือกแบบเจาะจง

เพื่อศึกษาความสามารถทักษะการช่วยเหลือตนเองในด้านการแต่งกายสวม-ถอดเสื้อยืดของเด็ก โดยวิธีการสอนลูกโซ้ย้อนกลับ พบว่า ผู้เรียนสามารถทำตามขั้นตอนของการแต่งกายสวม-ถอดเสื้อยืดจำนวน 7 ขั้นตอนด้วยตนเองได้เพิ่มขึ้น

เครื่องมือที่ได้ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบบันทึกการสังเกตในขั้นตอนการถอด-สวมเสื้อยืด จำนวน 7 ขั้นตอน แต่ละขั้นตอนจะมีจำนวนครั้งให้ลงบันทึก 5 ครั้งต่อการสอน 1 วัน วันละ 30 นาที จำนวน 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน รวม 7 วัน 35 ครั้ง สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ

ผลการทดลอง พบว่า ผู้เรียนมีสมาธิวอกแวกง่าย ๆ เมื่อช่วงแรกๆ ที่ทำการฝึกผู้เรียนชอบเล่นลูกบอล ดังนั้นจึงใช้ลูกบอลช่วยเป็นแรงจูงใจให้ปฏิบัติตามคำสั่งขั้นตอนการช่วยเหลือตนเอง และให้แรงเสริมกล่าวคำว่า “เก่งมาก” เมื่อผู้เรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยวิธีลูกโซ้ย้อนกลับร่วมกับการลดความช่วยเหลือลงตามลำดับ ผู้เรียนสามารถแต่งกาย สวม-ถอดเสื้อยืดด้วยตนเองร้อยละ 67.86 โดยหลังการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีพัฒนาการสวม-ถอดเสื้อยืดด้วยตนเองเพิ่มสูงขึ้นก่อนการทดลอง

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้ชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว ที่มีต่อความสามารถในการเปรียบเทียบขนาดของวัตถุที่มีความสั้นยาว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ผู้วิจัย	นางสาวศศิประภา เพ็งแจ่ม
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวปรีชาภรณ์ ภู่มรินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว ที่มีต่อความสามารถในการเปรียบเทียบขนาดของวัตถุที่มีความสั้นยาว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเปรียบเทียบขนาดของวัตถุที่มีความสั้นยาว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการใช้ชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มีปัญหาในการเปรียบเทียบขนาดของวัตถุที่มีความสั้นยาว และกำลังรับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) ชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว จำนวน 3 กล่องงาน 2) แผนการจัดการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว และ 3) แบบประเมินผลการจัดกิจกรรม ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ในเวลาพักเที่ยง (12.00น.) และหลังเลิกเรียน (15.00น.) รวม 10 วัน ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที รวม 20 ครั้ง นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงผลการพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย

ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้ชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถในการเปรียบเทียบขนาดของวัตถุที่มีความสั้นยาวดีขึ้น
2. ความสามารถในการเปรียบเทียบขนาดของวัตถุที่มีความสั้นยาว หลังการสอนด้วยชุดกล่องงานฝึกการเปรียบเทียบสั้นยาว ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สูงกว่า ก่อนการสอนด้วยชุดกล่องงานการเปรียบเทียบสั้นยาว

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้ชุดฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข 1 - 5 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ผู้วิจัย	นางสาวศิริรัตน์ แซ่ลิ่ม
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาววันสุรีย์ สุวรรณพงษ์

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง ผลของการใช้ชุดฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข 1 - 5 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนบกพร่องทางสติปัญญา รับบริการที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี จำนวน 1 คน ผู้ศึกษาได้สรุปผลดังนี้

จากผลการศึกษา พบว่านักเรียนมีความสามารถก่อนและหลังการสอนชุดฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ จำนวน 1 - 5 ทำคะแนนก่อนการสอน ทำได้ 17 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 34.00 และหลังการสอนทำได้ 34 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 68.00 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีความก้าวหน้าเท่ากับ 11 หลังจากได้รับการฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข 1- 5 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีพัฒนาการที่ดีขึ้น

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมอาชาบำบัดเพื่อลดภาวะไม่อยู่นิ่งของเด็กออทิสติก
ผู้วิจัย	นายสุทธิตล สุทธิแพทย์
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งในเด็กออทิสติก เพศชาย อายุ 10 ปี จำนวน 1 คน ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี โดยใช้กิจกรรมอาชาบำบัด ผู้ศึกษาใช้แผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ ABADesign ใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงในรูปแบบของตารางความถี่และแผนสถิติรวมทั้งสรุปผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์แบบกราฟเส้นแสดงค่าเฉลี่ยของความถี่ และการเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ยในแต่ละระยะของการทดลอง

ผลการศึกษาพบว่ากรณีศึกษามีพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งในห้องเรียน ใน 10 นาทีแรก มีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่ง เท่ากับ 9.8 และหลังจากใช้กิจกรรมอาชาบำบัดมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่ง เท่ากับ 2.0 ดังนั้นจึงสามารถสรุปผลการศึกษานี้ได้ว่ากิจกรรมอาชาบำบัดช่วยลดพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งของเด็กออทิสติกได้

ชื่อเรื่อง	การศึกษาการใช้เชือกสี เพื่อแก้ไขการสวมรองเท้าผิดข้างของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวสุภาพร สัจจา
ที่ปรึกษา	นางพัชชานันท์ หอรุ่งเรืองชัย
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้เชือกสี แก้ไขการสวมรองเท้าผิดข้างของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ให้สามารถสวมรองเท้าได้ถูกต้อง กลุ่มเป้าหมาย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ห้องเตรียมความพร้อม 4 อายุ 7 ปี เพศชาย จำนวน 1 คน ที่รับบริการในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล การสังเกต แผนการกิจกรรมให้กับเด็ก และแบบทดสอบพฤติกรรม

ผลการวิจัยพบว่า เด็กชายณัชพล แก้วมาลา มีการแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนในด้านการสวมรองเท้าผิดข้างให้ถูกต้องโดยไม่ต้องบอกเป็นจำนวน 12 วัน จากจำนวนทั้งหมด 20 วัน ที่ทำการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 60 และนอกจากนี้ยังต้องใช้การเสริมแรงไปพร้อมๆ กันด้วย เช่น การปรบมือ การยกย่อง ชมเชย เป็นต้น เพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการสังเกตพฤติกรรมหลังจากการทำการวิจัยแล้ว ในปัจจุบันพฤติกรรมการสวมรองเท้าผิดข้างของเด็กชายณัชพล แก้วมาลา มีพฤติกรรมที่ถูกต้องโดยไม่ต้องบอก

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

หัวข้อการศึกษา	ศิลปะการแต้มสีเพื่อพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กสำหรับเด็กออทิสติกระดับเรียนได้(Mild)
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวปรุ่งฉัตร จุฑารัตน์
ที่ปรึกษางานวิจัย	วันสุรีย์ สุวรรณพงษ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นวิจัยแบบทดลอง มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กออทิสติกระดับเรียนได้(Mild) หลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการแต้มสี และเพื่อศึกษาถึงการใช้อุปกรณ์ที่ช่วยให้การพัฒนาการของเด็กออทิสติกดีขึ้น กรณีศึกษาที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนออทิสติก ระดับเรียนได้(mild)ชั้นเตรียมความพร้อม ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี เลือกแบบเจาะจงจำนวน 1 คน

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการนำเอาวิธีการแต้มสี มาเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กออทิสติกระดับเรียนได้(Mild) โดยมีครูเป็นผู้จัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์วิธีการในการปฏิบัติกิจกรรมให้เด็กได้กระทำตามแบบอย่างหรือคำแนะนำของครูที่กำหนดให้ โดยผู้วิจัยจะดำเนินการสอนด้วยตนเอง

ผลการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กออทิสติกระดับเรียนได้(Mild)หลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับพอใช้
2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กออทิสติกระดับเรียนได้(Mild)หลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมสร้างสรรค์สูงขึ้น

ชื่อเรื่อง	การศึกษาแบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นเตรียมความพร้อม ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี (หน่วยบริการหนองปรือ)
ผู้วิจัย	นางสาวภัทรนิษฐ์ ชมสูงเนิน
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นายณฤทธิ์ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการลากเส้นก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนและสร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียน กรณีศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเพศหญิง อายุ 8 ปี ระดับชั้นเตรียมความพร้อมศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียน จำนวน 4 แบบ คือ เส้นตรง แนวตั้งลากลง เส้นตรงแนวตั้งลากขึ้น เส้นตรงจากซ้ายไปขวา และเส้นเฉียงจากซ้ายไปขวา แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียน แบบฝึกหัด และแผนการสอน

ผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียน กรณีศึกษามีคะแนนทักษะการลากเส้นตรงแนวตั้งลากลง เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 20 การลากเส้นตรงแนวตั้งลากขึ้น เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 80 การลากเส้นตรงจากซ้ายไปขวา เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 80 และการการเส้นโค้ง เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 80 คะแนนทักษะการลากเส้นทั้ง 4 แบบเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.5 กรณีศึกษามีคะแนนขณะใช้แบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียน ทั้ง 4 แบบ คิดเป็นร้อยละ 95 แสดงว่าแบบฝึกเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะการเขียนได้ จากการสังเกตพฤติกรรมขณะทำกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่ากรณีศึกษาให้ความสนใจ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรเพิ่มเส้นที่ใช้ให้มีจำนวนมากขึ้น และเป็นเส้นในลักษณะต่าง ๆ เช่น ฟันปลา วงกลม เพื่อเด็กจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนพยัญชนะและในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความพิการซ้อน ควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้เด็กเกิดความสนใจมากขึ้น

ชื่องานวิจัย	ผลของการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆในเด็กออทิสติก ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2562.
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวกิ่งดาว เป็งคำมา
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	ดร.ธนะดี สุริยะจันทร์หอม อาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ ในเด็กออทิสติก ภายหลังจากใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ ในเด็กออทิสติก ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ประจำปีการศึกษา 2562 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ ที่ประกอบ 3 กิจกรรม คือ ด้วยกิจกรรม (1) การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่าหยิบสิ่งของที่ครูบอก (2) การปฏิบัติตามคำสั่งในเข้าแถว (3) การปฏิบัติตามคำสั่งให้รอคอยการทำกิจกรรมต่างๆ โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่ง ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 3 ครั้ง ครั้งๆ ละ 15 นาที รวม 60 ครั้ง นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย

ผลการศึกษาพบว่า

- 1 ผลการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ ด้านการปฏิบัติตามคำสั่งในเด็กออทิสติกของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2562 สูงขึ้น
2. ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆในเด็กออทิสติก ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2562 หลังการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาการปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ สูงขึ้นก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เพื่อพัฒนาทักษะวิชาการของนักเรียนออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวดวงใจ ขมิ้นแก้ว
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาววันสุรีย์ สุวรรณพงษ์

บทคัดย่อ

การศึกษาผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เพื่อพัฒนาทักษะวิชาการ ของนักเรียนออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ประชากรคือนักเรียนออทิสติก ที่มารับบริการออทิสติกเฟรนด์รูม 3 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรีปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)สื่อการเรียนรู้พยัญชนะไทย โดยทำการทดลองเป็น 4 สัปดาห์ ในแต่ละสัปดาห์จะจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล ทำแบบฝึกทักษะการเขียนพยัญชนะไทย ทำแบบฝึกทักษะการจับคู่ภาพพยัญชนะไทย ทำแบบฝึกทักษะพยัญชนะไทย

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

พัฒนาการด้านความรู้ความเข้าใจชื่อพยัญชนะไทย ทั้ง 4 สัปดาห์ของนักเรียนอยู่ในระดับ 4 เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนสามารถบอกชื่อพยัญชนะไทยได้ด้วยตนเอง พัฒนาการ

ด้านทักษะวิชาการ การเขียนพยัญชนะไทย พบว่านักเรียนมีพัฒนาการการเขียนพยัญชนะไทยเพิ่มมากขึ้นในทุกสัปดาห์ โดยสัปดาห์ที่ 1 ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.7 คะแนน สัปดาห์ที่ 2 ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.8 คะแนน สัปดาห์ที่ 3 ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.8 คะแนน สัปดาห์ที่ 4 ระดับคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน มีความเหมาะสมกับนักเรียน สามารถพัฒนานักเรียนได้

ทักษะวิชาการ การจับคู่ภาพพยัญชนะไทยพบว่านักเรียนมีพัฒนาการการจับคู่ภาพพยัญชนะไทยเพิ่มมากขึ้นในทุกสัปดาห์ โดยสัปดาห์ที่ 1 ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.8 คะแนน สัปดาห์ที่ 2 ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.7 คะแนน สัปดาห์ที่ 3 ระดับคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน สัปดาห์ที่ 4 ระดับคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน

พัฒนาการด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์พบว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้นในสัปดาห์ที่ 1 สัปดาห์ที่ 2 ระดับคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน แต่ในสัปดาห์ที่ 3 ผลคะแนนเฉลี่ยลดลงอยู่ในระดับคะแนนเฉลี่ย 3.9 คะแนน และเพิ่มขึ้นสัปดาห์ที่ 4 ระดับคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน ทำให้เห็นว่านักเรียนมีการพัฒนาด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มมากขึ้นแต่ต้องได้รับการกระตุ้นเตือนบางครั้ง

หัวข้อการศึกษา	ผลของการใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของเด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการเมืองชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นายณฤทธิ์ ชิตพันธ์
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางสาววาสนา วิลัยเกษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการเมืองชลบุรี กลุ่มเป้าหมาย ในการวิจัย เป็นผู้เรียนชาย อายุ 5 ปี เป็นผู้เรียนออทิสติก จำนวน 1 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นเตรียมความพร้อมของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการเมืองชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 มีปัญหาที่ควรแก้ไขพฤติกรรมมากที่สุด คือ พฤติกรรมการไม่ตั้งใจเรียน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าว แสดงออกในลักษณะของการกระดกเก้าอี้เล่นในขณะที่เรียน ลูกเดินไปมาหยิบของเล่นมาเล่น ส่งเสียงดัง รบกวนเพื่อนในชั้นเรียน ไม่มองเวลาในการทำกิจกรรม พฤติกรรมดังกล่าวนี้ รบกวนการเรียนการสอนของ ครูผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้วิธี A – B – A Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1. แบบสังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 2. แบบสำรวจตัวเสริมแรง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า

การใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรง สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการเมืองชลบุรีได้ โดยพบว่าร้อยละของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน ค่าเท่ากับ 71.38 และในระยะที่ 2 ระยะทดลอง ค่าร้อยละของพฤติกรรมโดยการใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรง ค่าร้อยละของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเฉลี่ยเท่ากับ 63.33 และระยะที่ 3 ระยะถอดถอน ค่าร้อยละของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเฉลี่ย เท่ากับ 60.83

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้ไฟวิ่งเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตัวเลขอารบิก 1-5 ของนักเรียน ออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวสุพัตรา เมืองชัย
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวปรีชาภรณ์ ภู่มริน

บทคัดย่อ

การศึกษาผลการใช้ไฟวิ่งเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตัวเลขอารบิก 1-5 ของนักเรียน ออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ประชากรคือนักเรียนออทิสติก ที่มารับบริการห้องออทิสติกเฟรนลี่รูม 2 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ แผนการสอน ประกอบด้วย คู่มือแผนการสอน แผนการสอนการเขียนตัวเลขอารบิกโดยใช้สื่อไฟวิ่ง จำนวน 5 แผน สื่อการสอน คือ ตัวเลขอารบิกไฟวิ่ง แบบทดสอบความสามารถในการเขียนตัวเลขอารบิกโดยทำการทดลองเป็น 3 ระยะ คือระยะที่ 1 หรือระยะ A1 เป็นระยะเส้นฐาน (Baseline) ครั้งที่ 1 เป็นระยะเวลา 1 วัน 30 นาที ผู้วิจัยทดสอบทักษะการรับรู้ของนักเรียนออทิสติกก่อนเรียนเพื่อหาพฤติกรรมเส้นฐาน

ระยะที่ 2 หรือระยะ B เป็นระยะ ทดลอง (Treatment) เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ๆละ 5 วันๆละ 30 นาที โดยผู้วิจัยใช้ชุดฝึกกระดาษไฟวิ่งมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน และประเมินผลผู้เรียนระหว่างทำกิจกรรม เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะจำนวนนับ

ระยะที่ 3 หรือระยะ A 2 เป็นการทดสอบหลังเรียน เป็นระยะเวลา 1 วัน ผู้วิจัยทดสอบสังเกตและบันทึกผลเพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ สถิติที่ใช้คือค่าเฉลี่ยและร้อยละ

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาผลการใช้ไฟวิ่งเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตัวเลขอารบิก 1-5 ของนักเรียน ออทิสติก มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/94 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80
2. บุคคลออทิสติก หลังได้รับการฝึกจากแบบทดสอบ การใช้ไฟวิ่งเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตัวเลขอารบิก 1-5 มีทักษะการเขียนตัวเลขเพิ่มขึ้นก่อนการใช้แบบฝึก

ชื่อเรื่อง ผลของการออกกำลังกายกล้ามเนื้อสะโพกด้วยยางยืดเพิ่มพลังส่งผลต่อ
ความมั่นคงในการเดิน ของเด็กนักเรียนห้องกายภาพบำบัด๒
ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อผู้วิจัย นางสาววิภาดา ประสาททอง

ปีการศึกษา ๒๕๖๒

ที่ปรึกษา นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การเดินเป็นลักษณะการเคลื่อนไหวที่สำคัญของมนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถเคลื่อนที่ได้โดยลักษณะการเดินจะมีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสมดุลของร่างกาย ประสานสัมพันธ์ของแขน ขาและการมองเห็น ถ้าขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปจะทำให้ลักษณะการเดินหรือรูปแบบการเดินอาจมีความผิดปกติได้(Damiano DL et al., Oudenhoven LM et al.

เด็กที่มารับบริการห้องกายภาพบำบัด ๒ เป็นเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่แตกต่างกันออกไปเฉพาะแต่ละบุคคล ทำให้การเสริมแรงในการช่วยเหลือจำเป็นของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ในหลายกรณีปัญหาการทรงตัวในท่านั่ง ท่าคลาน ท่ายืนและการเดิน ด้วยงานวิจัยสนใจที่จะศึกษาผลของการออกกำลังกายกล้ามเนื้อสะโพกด้วยลูกบอลส่งผลต่อความมั่นคงในการเดินของเด็กนักเรียนห้องกายภาพบำบัด ๒ จึงได้นำปัญหาการเดินทรงตัวไม่มั่นคงของเด็กที่มารับบริการห้องกายภาพบำบัด๒มาเป็นกรณีศึกษา

กลุ่มเป้าหมายของงานวิจัย

นักเรียนห้องกายภาพบำบัด๒ จำนวน ๑ คน(โดยการสุ่มเฉพาะเจาะจง)

ตัวแปรต้นที่จะศึกษา

การออกกำลังกายกล้ามเนื้อสะโพกด้วยลูกบอล

ตัวแปรตามที่จะศึกษา

ผลของความมั่นคงในการเดิน

ผลของการศึกษาพบว่า

การออกกำลังกายด้วยชุดกิจกรรมยางยืดเพิ่มพลังสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการยืนทรงตัวและการเดินในเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย การเคลื่อนไหวและสุขภาพที่รับบริการกายภาพบำบัดที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรีได้

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ที่มีต่อการเล่นอิสระในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ผู้วิจัย	นางสาวพชกร คาเรือง
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางสาวปรีชาภรณ์ ภู่มรินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และ 2) เปรียบเทียบความสามารถของการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคมที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มเป้าหมายคือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2คน ชาย1คน หญิง 1 คน อายุพัฒนาการ 3 -4 ปี (ชาย 3 ปี หญิง 4 ปี) ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการสัทธิบ เลือกแบบเจาะจง จากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ที่มีปัญหาในการเล่นคนเดียวไม่อยู่ในกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคมที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2) แบบประเมินความสามารถพื้นฐานทักษะทางสังคม 3) แบบบันทึกผลการเรียนรู้ (บันทึกหลังการสอน) ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ ละ 5 วันๆ ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที รวม 10ครั้ง นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย

ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถด้านการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่ม อาทิ เล่นจับคู่โรงเรียนของฉัน จับคู่ภาพเหมือนสัตว์เลี้ยง ปรากฏว่าดีขึ้นดีขึ้น
2. ความสามารถด้านการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่ม หลังการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สูงกว่าก่อนการสอนจากคะแนนเฉลี่ยและคะแนนเป็นรายบุคคล ซึ่งจะนำไปสู่ทักษะการนำความรู้มาใช้ในชีวิตประจำวัน

ชื่องานวิจัย	ผลของการใช้ชุดกิจกรรมฝึกการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ที่มีผลต่อการพัฒนาการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวตรีรัตน์ กาเนิดสุข
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นายณฤทธิ์ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมฝึกการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในด้านการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อน และหลังการใช้ชุดฝึกการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มีปัญหาทักษะสังคม ในหัวข้อการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ และกำลังศึกษาที่ ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี เครื่องมือที่ใช้การวิจัย คือ 1) แบบประเมินการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ 2) ชุดกิจกรรมฝึกการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์เพื่อพัฒนาทักษะการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 3) แผนการจัดการเรียนรู้ และ 4) แบบบันทึกผลการเรียนรู้ โดยใช้เวลาในการทดลอง 9 วัน วันละ 2 ครั้ง ครั้งๆ ละ 30 นาที รวม 18 ครั้ง

นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำนวน 2 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้ชุดกิจกรรมฝึกการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถด้านทักษะการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ดีขึ้น
2. คะแนนความสามารถในรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์หลังการสอนด้วยชุดกิจกรรมฝึกการรับรู้และแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีค่าเพิ่มขึ้น

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้เทคนิคสโนซีไลน์เพื่อลดพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งของเด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นายบรรเจ็ด จิตเทพ
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดภาวะไม่อยู่นิ่งในเด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ โดยใช้เทคนิคสโนซีไลน์ อายุ 5 ปี จำนวน 1 คน เข้ารับบริการในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ผู้ศึกษาใช้แผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ ABA Design ใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ 1) แบบบันทึกพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งทากิจกรรมในช่วงระยะเวลา 10 นาที 2) แบบบันทึกผลหลังการสอนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล ทาการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงในรูปของตารางความถี่ และแผนสถิติรวมทั้งสรุปผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์แบบกราฟเส้น แสดงค่ามัธยฐานของความถี่และการเปลี่ยนแปลงของค่ามัธยฐานในแต่ละระยะของการทดลอง

ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรมลุกออกจากที่นั่งทากิจกรรมในช่วงระยะเวลา 10 นาที ระยะที่ 1 (A1) หรือระยะก่อนการทดลอง มีค่าความถี่ที่มีพฤติกรรมลุกจากที่นั่ง เท่ากับ 6 ระยะที่ 2 (B) หรือระยะการทดลองมีค่าความถี่ที่มีพฤติกรรมลุกจากที่นั่ง เท่ากับ 2.5 ระยะที่ 3 (A2) หรือระยะถอดถอนการทดลองมีความถี่ที่มีพฤติกรรมลุกจากที่นั่ง เท่ากับ 1 ดังนั้นจึงสามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่าเทคนิคสโนซีไลน์ ช่วยลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของเด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ได้

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

หัวข้อการศึกษา	ผลการพัฒนาทักษะทางการเขียนพยานุชนะไทยของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้แบบฝึกทักษะ
ชื่อผู้วิจัย	นางแสงโสม รัตนศรี
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษา	นางสาววันสุรีย์ สุวรรณพงษ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะทางการเขียนพยานุชนะไทย ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ที่มี ระดับสติปัญญาสามารถมารับบริการพัฒนาศักยภาพและเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี (หน่วยบริการสัตหีบ) ในปีการศึกษา 2562 จำนวน 3 คนได้มา โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบฝึกทักษะ และแบบประเมินความสามารถ ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 20 นาที รวม 20 ครั้ง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการบรรยายข้อมูล และนำเสนอข้อมูลโดยใช้แผนภูมิแท่ง

ชื่อเรื่อง	ผลการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้โปรแกรมธาราบابت
ผู้วิจัย	นายณัฐพงษ์ เนื่องสายยศ
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นางสาวทักษิณา ช่วยบำรุง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกทักษะโดยใช้โปรแกรมธาราบابت เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กบกพร่องทางสติปัญญาก่อนและหลังการฝึกด้วยโปรแกรมธาราบابت กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุระหว่าง 5-10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ที่มารับบริการพัฒนาศักยภาพและเตรียมความพร้อม ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ โปรแกรมธาราบابت เป็นโปรแกรมการออกกำลังกายในน้ำเพื่อพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 5 – 10 ปี แบบประเมินความสามารถการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าผลการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้โปรแกรมธาราบابت แต่ละคนมีระดับความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ที่สูงขึ้น

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมศิลปะ เพื่อลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของ เด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาววัชรีย์ ศิริवालย์
ปีการศึกษา	2562
ที่ปรึกษางานวิจัย	นายณฤทธิ์ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดภาวะไม่อยู่ในเด็กออทิสติกเพศหญิง อายุ 8 ปี จำนวน 1 คน ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการศรัทธา โดยใช้กิจกรรมศิลปะ ผู้ศึกษาใช้แผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ ABA Design ใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ขณะทำกิจกรรมการเรียนการสอน ร่วมกับเพื่อน ใน 30 นาทีแรกทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงในรูปของตารางความถี่ และแผนสถิติรวมทั้งสรุปผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์แบบกราฟเส้น แสดงค่าเฉลี่ยของความถี่และการเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ยในแต่ละระยะของการทดลอง

ผลการศึกษาพบว่า ในระยะที่ 1 หรือระยะก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมก่อดื้อมือตนเองขณะทำกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ใน 30 นาทีแรก เท่ากับ 6.89 ระยะที่ 2 หรือระยะการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมก่อดื้อมือตนเองขณะทำกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน 30 นาทีแรก หลังการใช้โปรแกรมกิจกรรมศิลปะ เท่ากับ 3.34 ระยะที่ 3 หรือระยะถดถอยการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมก่อดื้อมือตนเองขณะทำกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ใน 30 นาทีแรกเท่ากับ 4.89

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่ โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี

ชื่อผู้วิจัย นางสาวศตพร ประสงค์ศิลป์

ปีการศึกษา 2562

ที่ปรึกษางานวิจัย วาสนา วิสัยเกษ

บทคัดย่อ

การทาวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่ โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกกลุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 ข้อ แบบแผนการทดลองใช้แบบกลุ่มเดียว (One Group Pre-test Post-test Design) สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่ โดยโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 43.00 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน 89.00 เมื่อนาคะแนนมาเปรียบเทียบกับพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคามตราตัวสะกดตรงแม่ โดยใช้แบบฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์การเรียนรู้สำหรับเด็กโรงพยาบาลชลบุรี มีประสิทธิภาพ 89.00 /91.00 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้

ชื่อเรื่อง : การฝึกทักษะการมองสบตาเด็กออทิสติกโดยกิจกรรมลูกบอลหลากสี
โดยกิจกรรมลูกบอลหลากสี

ผู้วิจัย : นางสาวนภัสสร สักทอง

ปีการศึกษา : 2562

ที่ปรึกษางานวิจัย : นางสาวปรีชาภรณ์ ภู่มรินทร์ ครูชำนาญการ หัวหน้าศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา 12 จ.ชลบุรี (หน่วยบริการอาเภอบ่อทอง)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนาการความรู้ความสามารถในการมองสบตาของนักเรียนออทิสติก ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานโดยใช้ชุดกิจกรรมลูกบอลหลากสีซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการผลิตสื่อการเรียนการสอน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการมองสบตาของนักเรียนออทิสติก ให้กับครูผู้สอน ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปบูรณาการใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นต่อไป

ผลการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมลูกบอลหลากสีสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการมองสบตาในระยะเวลาที่กำหนดได้ ซึ่งอยู่ในทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก ทำให้นักเรียนออทิสติก สามารถมองสบตาและสามารถสื่อสารกับครูผู้สอนในการทำกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 2. เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก เรื่องการมองสบตาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนของนักเรียนออทิสติก
- และเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการด้านการเรียนรู้ที่อีกด้านหนึ่งในการรู้จักสีและรูปร่างจากสื่อลูกบอลหลากสี

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่อง การปรับพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของเด็กออทิสติก ห้องเตรียมความพร้อม
ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการศรีราชา
โดยการใช้กิจกรรมการออกกกำลังกาย

ผู้วิจัย นายนฤเบศ เข้มศิริ

ปีการศึกษา 2562

ที่ปรึกษางานวิจัย นายนฤทธิ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดภาวะไม่อยู่นิ่งในเด็กออทิสติก เพศชาย อายุ 8 ปี จำนวน 1 คน ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี โดยใช้กิจกรรมการออกกกำลังกาย ผู้ศึกษาใช้แผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ ABA Design ใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของการลุกออกจากที่ของกรณีศึกษาในขณะที่ทำกิจกรรมตอนเช้าร่วมกับเพื่อน และขณะทำกิจกรรมการนั่งโต๊ะเรียนในห้องเรียน ทาการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงในรูปของตารางความถี่ และแผนสถิติรวมทั้งสรุปผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์แบบกราฟเส้น แสดงค่าเฉลี่ยของความถี่และการเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ยในแต่ละระยะของการทดลอง

ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะทำกิจกรรมตอนเช้าร่วมกับเพื่อน ใน 10 นาทีแรก มีค่าเฉลี่ยลดลงจาก 4.5 เป็น 0.5 และขณะทำกิจกรรมการนั่งโต๊ะเรียนในห้องเรียนใน 10 นาทีแรกจาก 4.7 เป็น 0.3 ดังนั้นจึงสามารถสรุปผลการศึกษานี้ได้ว่ากิจกรรมการออกกกำลังกายช่วยลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของเด็กออทิสติกได้

ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา ๑๒ จังหวัดชลบุรี